

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 09:45

når det handler om de afviste asylansøgere, så lader man dem altså gå i lediggang og giver dem ikke lov til at arbejde, giver dem ikke lov til at lave noget, selv om man ved, at det nedbryder mennesker, og selv om der er mange, der bliver så nedbrudte, at vi ender med at måtte give dem humanitær opholdstilladelse.

Kl. 09:47

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 09:47

Karen Ellemann (V):

Se, det er sådan et spørgsmål, jeg er glad for, for hvad er det, man bliver nedbrudt af? Man bliver jo ikke nedbrudt af et asylcenter, der stiller fantastiske gode muligheder til rådighed, mens man opholder sig der. Sagen bliver prøvet i løbet af 6 måneder, behandlingstiden er endda gået ned, så i løbet af ganske kort tid er der en afgørelse af, hvorvidt man er berettiget til asyl i Danmark, eller om man bliver afvist. Så i den tid er der fine forhold på asylcenteret.

Når afgørelsen så kommer og man er afvist asylansøger, hvorfor rejser man så ikke hjem? Hvorfor vælger man ikke selv at rejse hjem?

Der var hos den forrige spørger også fokus på, hvordan vilkårene er i landene, og det synes jeg at vi har redegjort fint for i vores forslag til vedtagelse, nemlig at der ikke er noget til hinder for, at man kan rejse hjem. Vi har endda ganske, ganske udmærkede og generøse tilbud med hensyn til at hjælpe med hjemrejsen og hjælpe med etableringen i hjemlandet.

Kl. 09:46

Formanden:

Fru Line Barfod for den sidste korte bemærkning.

Kl. 09:46

Line Barfod (EL):

Vi er jo så fuldstændig uenige om, at man bare kan rejse hjem, tage sine børn og rejse til et land i kaos og krig. Jeg kan godt forstå, hvis der er mange, der ikke synes, at det er i orden. Det gælder jo ikke kun de afviste asylansøgere, det gælder jo også masser af både danske og internationale organisationer og andre lande, som ikke mener, at det er i orden og man bare kan rejse hjem.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvad det er, der nedbryder mennesker, så er noget af det, der nedbryder mennesker, at gå og ikke have noget at lave. En ting er uvisheden og de knuste drømme, som ordføreren taler om, men det, at man går og ikke har noget at lave, at man ikke har et arbejde, at man ikke kan være med til at bidrage, at man ikke kan forsørge sig selv og sine børn, er nedbrydende.

Det er jo lidt mærkeligt, når Venstre om andre borgere i samfundet siger, at de skal ud at arbejde. Uanset hvor syge og nedbrudte de er, skal de ud at arbejde, de må ikke gå i lediggang. Men

Karen Ellemann (V):

Igen tak for at sætte så fint fokus på, hvad det er, der nedbryder mennesker, for jeg mener ikke, at det er forholdene på asylcenteret. Jeg mener, at det er den situation, at man bevidst vælger stædigt at holde fast i sin drøm om en fremtid i Danmark. Man har på det tidspunkt fået prøvet sin sag ved alle instanser, der er ikke grundlag for asyl, dermed er man afvist asylansøger, og når man så vedbliver med at holde fast i en drøm og måske endda også af mennesker omkring sig bliver opmuntret til at holde fast i en drøm, kan jeg godt forstå, at man som menneske føler en håbløshed, og der bliver man fastlåst.

Det er derfor, at jeg er meget taknemlig for, at Røde Kors gør et seriøst stykke arbejde i forhold til at hjælpe de fastlåste mennesker til at se lyset i form af en fremtid i hjemlandet, hvor vi altså med den her aftale sætter yderligere fokus på det ved at hjælpe til en stabil fremtid i hjemlandet.

Kl. 09:48

Formanden:

Så er det hr. Henrik Dam Kristensen for en kort bemærkning.

Kl. 09:48

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg tror, at fru Karen Ellemann i sin ordførertale sagde: fine, fornuftige forhold i asylcentre. I et af svarene her tror jeg, at det var noget med: fantastisk gode muligheder til rådighed. Og igen: fine forhold. Jeg tror, det er sådan rimelig loyalt citeret.

Så vil jeg bare spørge: Gælder det også nogle af de ting, vi så, da vi sammen var i Sandholm, eksempelvis et værelse med tre senge på ca. 30 m², hvor der boede tre unge mænd, og hvor nogle havde boet der i mange år? Er det fine, fantastiske forhold?

Kl. 09:49

Formanden:
Ordføreren.